

Stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 12.10.1982, sp. zn. Sc 2/82, ECLI:CZ:NS:1982:SC.2.1982.1

Číslo: 33/1982

Právní věta: V občanském soudním řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví je základem soudního poplatku (označeným pro toto řízení v ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1986 Sb. jako cena podílu žádaného navrhovatelem) cena předmětu poplatného úkonu (ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona) podle návrhu na zahájení řízení. Vzhledem ke způsobům zrušení a vypořádání podílového spoluvlast. stanov. v § 142 o. z., jež mohou být uplatňovány návrhy navrhovatelů v obč. soudním řízení, je tu třeba cenu předmětu poplatného úkonu posoudit. Navrhují-li navrhovatel zrušení a vypořádání podílového spoluvl. příkázáním věci za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvl. tím způsobem, že se domáhá příkázání celé věci do jeho vlastnictví, je tu předmětem poplatného úkonu cena spoluvl. podílu patřícího odpůrci, k jehož přechodu na navrhovatele směřuje v takovém případě návrh.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 12.10.1982

Spisová značka: Sc 2/82

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Stanovisko

Hesla: Podílové spoluvlastnictví, Poplatky soudní, Řízení před soudem

Předpisy: 40/1964 Sb. § 142

§ 179

§ 492 116/1966 Sb. § 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 33/1982 sb. rozh.

V občanském soudním řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví je základem soudního poplatku (označeným pro toto řízení v ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1986 Sb. jako „cena podílu žádaného navrhovatelem“) cena předmětu poplatného úkonu (ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona) podle návrhu na zahájení řízení.

Vzhledem ke způsobům zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví stanoveným v § 142 o. z. (srov. i § 492 odst. 1 o. z.), jež mohou být uplatňovány návrhy navrhovatelů v občanském soudním řízení, je tu třeba cenu předmětu poplatného úkonu posoudit podle toho, navrhuje-li se rozdělení

společné věci mezi spoluvlastníky podle výše podílu nebo navrhuje-li se přikázání věci za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům anebo navrhuje-li se prodej společné věci a rozdělení výtěžku podle podílů.

Navrhuje-li navrhovatel (navrhovatelé) zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví přikázáním věci za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům tím způsobem, že se domáhá (domáhají) přikázání celé věci do jeho (jejich) vlastnictví, je tu předmětem poplatného úkonu (ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 a 5 zákona č. 116/1966 Sb.) cena spoluvlastnického podílu (spoluvlastnických podílů) patřícího odpůrci (patřících odpůrcům), k jehož (k jejichž) přechodu na navrhovatele směřuje v takovém případě návrh.

(Stanovisko senátu Nejvyššího soudu ČSSR k zajištění jednotného výkladu zákona, z 12. 10. 1982, [Sc 2/82](#))

Nejvyšší soud Slovenské socialistické republiky v rozsudku z 21. 8. 1974 sp. zn. 1 Cz 81/74 (vydaném v právní věci vedené u bývalého městského soudu v Bratislavě pod sp. zn. 25 C 429/72 a řešené i krajským soudem v Bratislavě pod sp. zn. 8 Co 610/73) dospěl k právnímu závěru, že „pod podielom požadovaným navrhovateľom (§ 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Zb.) treba rozumieť podiel, ktorého realizáciu navrhovateľ žiada, totiž podiel, z ktorého hodnotu má v tej či onej forme dostať. Ide teda o podiel, z ktorého vyvodzuje navrhovateľ svoj nárok na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, tj. podiel, o ktorom navrhovateľ tvrdí, že je jeho vlastníctvom. Iba tento podiel možno z hľadiska citovaného ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch považovať za podiel, ktorý navrhovateľ požaduje, pretože v čase podania návrhu na zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva nie ešte rozhodnuté o tom, akým spôsobom bude spoluvlastníctvo vyporiadané, či vydelením tohto podielu pri rozdelení spoločnej veci, či priznaním nároku na vyplatenie ceny tohto podielu a či prikázáním celej veci, pravdaže za výplatu ostatných spoluvlastníkov podielov. Spôsob vyporiadania požadovaný v návrhu nie je v tomto prípade smerodajný, pretože súd týmto navrhovaným spôsobom nie je viazaný“. V dôsledku uvedeného právneho závěru pak v citovaném rozsudku Nejvyšší soud SSR řešil konkrétní projednávanou věc, v níž se navrhovatelé domáhali přikázání celé věci za přiměřenou náhradu ceny podílů zbývajícím spoluvlastníkům, z hlediska úhrady soudního poplatku tak, že „ak cena nevyhnutelnosti, ktorá tvorila spoluvlastníctvo účastníkov, bola určená sumou 65 901,- Kčs, pričom navrhovateľom patrilo spoluvlastnícky podiel v pomere 25/48, zatiaľ čo odporcom patrili spoluvlastnícke podiely predstavujúce dovedna pomer 23/48, mal byť za základ poplatku vzatý podiel 25/48 zo sumy 65 901,- Kčs a z tohto základu mal byť vypočítaný poplatok vo výške 4 “ Právní závěr, k němuž dospělo uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu SSR, došel pak svého obecného vyjádření i v bodu VI. stanoviska občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu SSR k výkladu některých zákonných ustanovení o soudních poplatcích, [Cpj 70/75](#) (str. 11 - 12) ze 17. 3. 1976 (s nímž byly soudy ve Slovenské socialistické republice seznámeny ve výberu rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SSR v sešitě 6/1976 /na str. 112/, vydávaném pro služební potřebu soudů a státních notářství v SSR), a to v tomto znění: „Cenou podielu žiadaného navrhovateľom v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (§ 3 ods. 5 zákona č. 116/1966 Zb.) treba pre stanovenie základu súdneho poplatku v tomto konaní rozumieť cenu spoluvlastníckeho podielu, o ktorom navrhovateľ v návrhu uvádza, že mu patrí, a nie cenu spoluvlastníckeho podielu odporcov, ani cenu celej veci, ktorá je v spoluvlastníctve, a to aj vtedy, keď navrhovateľ navrhuje, aby celá vec bola prikázana jemu do výlučného vlastníctva.“

Naproti tomu Nejvyšší soud České socialistické republiky v rozsudku z 26. 9. 1980 sp. zn. 3 Cz 55/80 (vydaném v právní věci vedené u okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 8 C 1/76 a řešené i krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 10 Co 629/77) dospěl k právnímu závěru, že „domáhá-li se jeden ze spoluvlastníků (spoluvlastníci) návrhem na zahájení řízení zrušení podílového spoluvlastnictví a přikázání celé věci do svého výlučného vlastnictví, je z poplatku hodnota podílu druhého spoluvlastníka (ostatních spoluvlastníků)“; poukazováno bylo přitom zejména na ustanovení

§ 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. o soudních poplatcích, podle něhož je základem pro vyměření soudního poplatku v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví cena podílu žádaného navrhovatelem.

Podle ustanovení § 27a odst. 1 zákona o organizaci soudů a o volbách soudců (jehož úplné znění bylo vyhlášeno pod č. 19/1970 Sb.) předseda Nejvyššího soudu ČSSR přikázal senátu Nejvyššího soudu ČSSR k zaujetí stanoviska otázku sjednocení výkladu ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb., protože při sledování rozhodnutí nejvyšších soudů republik (§ 27 odst. 1 zákona o organizaci soudů a o volbách soudců) byla Nejvyšším soudem ČSSR zjištěna rozdílnost výkladu uvedeného ustanovení zákona, a to zejména v rozhodnutích senátů Nejvyššího soudu České socialistické republiky a Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky.

Ve smyslu ustanovení § 27a odst. 2 zákona o organizaci soudů a o volbách soudců vyžádal si předseda Nejvyššího soudu ČSSR k této otázce ještě před jejím přikázáním senátu Nejvyššího soudu ČSSR k zaujetí stanoviska vyjádření generálního prokurátora ČSSR, předsedy Nejvyššího soudu České socialistické republiky a předsedy Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky.

Generální prokurátor ČSSR ve svém vyjádření uvedl, že v případě, když se navrhovatelé domáhají, aby podílové spoluvlastnictví bylo zrušeno přikázáním věci do jejich spoluvlastnictví za přiměřenou náhradu odpůrcům za jejich spoluvlastnictví za přiměřenou náhradu odpůrcům za jejich podíly na společné věci, je správný právní závěr, že soudní poplatek je třeba vyměřit z ceny podílu odpůrců žádaných navrhovateli, neboť to plně odpovídá znění ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb.

Předseda Nejvyššího soudu ČSR uváděl, že při daném rozporu právních názorů v otázce, co je základem pro vyměření soudního poplatku v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, jestliže podílový spoluvlastník navrhoval v návrhu na zahájení řízení zrušení a vypořádání spoluvlastnictví přikázáním věci do jeho vlastnictví a žádal tedy kromě podílu, který dosud má, i zbývající podíly, pak podle ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. o soudních poplatcích je základem poplatku cena „podílu žádaného navrhovatelem“. Navrhovatel se tu totiž podle svého návrhu domáhá, aby mu při vypořádání zrušeného podílového spoluvlastnictví byla přikázána nejen ta část, která dosud představovala jeho ideální spoluvlastnický podíl, ale i zbývající část věci, tedy dosavadní podíl druhého spoluvlastníka (ostatních spoluvlastníků). Předseda Nejvyššího soudu ČSR dále zdůrazňoval, že Nejvyšší soud ČSR se v rozsudku sp. zn. 3 Cz 55/80 zabýval se zřetelem na vázanost rozsahem a důvody stížnosti pro porušení zákona (§ 2452 odst. 1 o. s. ř.) jen konkrétním případem, v němž šlo o návrh na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví přikázáním věci za přiměřenou náhradu navrhovatelům; nezabýval se tedy případem, kdy podílový spoluvlastník navrhuje zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví rozdělením věci podle výše spoluvlastnických podílů, nebo případem, kdy navrhovatel navrhuje přikázání celé věci druhému spoluvlastníku (dalším spoluvlastníkům) a sám požaduje náhradu za svůj podíl, anebo případem, v němž by navrhovatel navrhoval zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví prodejem věci a rozdělení výtěžku podle podílů; na tyto další uvedené případy nelze, jak uváděl předseda Nejvyššího soudu ČSR, vztahovat právní závěr obsažený v rozsudku sp. zn. 3 Cz 55/80 Nejvyššího soudu ČSR.

Předseda Nejvyššího soudu SSR poukazyval ve svém vyjádření na to, že „znenie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 116/1966 Zb., ktoré operuje s pojmom cena podielu žiadaného navrhovateľom nezodpovedá ustanoveniam upravujúcim v Občianskom zákonníku zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Podľa ustanovenia § 142 O. z. sa neprikazuje pri vyporiadani podielového spoluvlastníctva žiadnemu z účastníkov podiel iného, ale prikazuje sa iba celá vec, prípadne jej reálna časť, alebo sa prisudzuje výplata. Súd rozhodujúci o zrušení a vyporiadani podielového spoluvlastníctva nie je viazaný, pokiaľ ide o spôsob vyporiadania, návrhom. Z textu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 116/1966 Zb. je zrejme, že základom súdneho poplatku je iba cena

podielu a nie cena celej veci, ktorá je v spoluvlastníctve. Otázne je teda iba to, či „žiadaným podielom“ treba rozumieť podiel navrhovateľov a či podiel odporcov. Celý svoj nárok na zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva vyvodzuje navrhovateľ zo svojho spoluvlastníckeho podielu. Ten predstavuje hodnotu, z ktorej jeho návrh vyviera, a celé konanie v podstate rieši iba otázku, či sa hodnota predstavovaná týmto spoluvlastníckym podielom dostane navrhovateľovi vo forme reálnej časti, či vo forme peňažnej výplaty a či v kombinácii prikázania celej veci proti výplate ostatných účastníkov. Čistá hodnota toho, čo sa navrhovateľovi dostane pri akomkoľvek druhu vyporiadania, bude vždy zhodná s cenou jeho pôvodného spoluvlastníckeho podielu a navrhovateľ ani nemôže požadovať žiadnu hodnotu, ani súd mu nemôže žiadnu inú hodnotu priznať. Nemožno teda za podiel „žiadaný“ navrhovateľom (podľa zákona o súdnych poplatkoch), považovať iný podiel ako ten, o realizácii ktorého v konaní ide, teda spoluvlastnícky podiel navrhovateľa.“

Kromě uvedených vyjádření, jejichž vyžádání ukládá ustanovení § 27a odst. 2 zákona č. 36/1964 Sb. (ve znění vyhlášeném pod č. 19/1970 Sb.), měl senát Nejvyššího soudu ČSSR k této problematice také vyjádření, která předseda Nejvyššího soudu ČSSR vyžádal rovněž od ministra financí ČSSR, ministra financí ČSR, ministra financí SSR, ministra spravedlnosti ČSR a ministra spravedlnosti SSR. Z vyjádření sdělených představiteli uvedených ministerstev financí vyplynul společný závěr k otázce soudního poplatku z návrhu, jímž jeden z podílových spoluvlastníků žádá o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví a domáhá se, aby získal i podíly ostatních spoluvlastníků; podáním tohoto návrhu tu navrhovatel sleduje, aby se stal vlastníkem celé věci, takže podíly spoluvlastníků jsou cenou podílu žádaného navrhovatelem (na rozdíl např. od případu, kdy navrhovatel navrhuje, aby i jeho podíl připadl za náhradu ostatním spoluvlastníkům a kdy pak základem soudního poplatku je cena podílu navrhovatele, jehož se týká návrh na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví); podle těchto vyjádření by z hlediska poplatkového přitom nemělo rozhodovat, zda podíl navrhovatele případně podle rozhodnutí soudu o prikázání věci za náhradu ostatním spoluvlastníkům věci nebo bude-li věc prodána a výtěžek bude rozdělen podle podílů spoluvlastníkům v případech, kdy věc nechce žádný ze spoluvlastníků. Ministr spravedlnosti ČSR ve svém vyjádření poukazyval na to, že výkladové obtíže při aplikaci ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. pramení z toho, že toto ustanovení upravuje základ pro vyměření soudního poplatku tak, že výslovně dopadá pouze na jeden z možných způsobů zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, a to prikázání věci za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům (kdy se lze ztotožnit s právním názorem, že základem pro vyměření soudního poplatku je hodnota podílů ostatních spoluvlastníků, jež hodlá navrhovatel získat v důsledku navrhovaného prikázání celé věci do jeho vlastnictví), zatím co ustanovení § 142 o. z. připouští celkem tři možné způsoby zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví; ministerstvo spravedlnosti ČSR dalo také již podnět k novelizaci zákona o soudních poplatcích. Ve vyjádření ministra spravedlnosti SSR byl zastáván právní názor, že při výkladu pojmu „cena podílu žádaného navrhovatelem“ (§ 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb.) je třeba rozumět vždy cenu jen toho podílu, o němž se v návrhu tvrdí (ať už je žádáno jakékoliv řešení ve smyslu ustanovení § 142 o. z.), že patří navrhovateli, tj. podílu, jehož se navrhovatel domáhá jako svého.

Senát Nejvyššího soudu ČSSR zaujal podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o organizaci soudů a o volbách soudců (jehož úplné znění bylo vyhlášeno pod č. 19/1970 Sb.) stanovisko k zajištění jednotného výkladu ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. o soudních poplatcích, a to s těmito závěry:

V občanském soudním řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví je základem soudního poplatku (označeným pro toto řízení v ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. jako „cena podílu žádaného navrhovatelem“ cena předmětu poplatného úkonu (ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona) podle návrhu na zahájení řízení. Vzhledem ke způsobům zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví stanoveným v § 142 o. z. (srov. i § 492 odst. 1 o. z.), jež mohou být návrhy navrhovatelů v občanském soudním řízení uplatňovány, je tu třeba cenu předmětu poplatného úkonu

posoudit podle toho, navrhuje-li se rozdělení společné věci mezi spoluvlastníky podle výše podílů, nebo navrhuje-li se přikázání věci za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům, anebo navrhuje-li se prodej společné věci a rozdělení výtěžku podle podílů. Navrhuje-li navrhovatel (navrhovatelé) zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví přikázáním věci za přiměřenou náhradu jemu (jim) jako jednomu nebo více spoluvlastníkům, je tu předmětem poplatného úkonu (ve smyslu ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb.) cena spoluvlastnického podílu (spoluvlastnických podílů) patřícího odpůrci (patřících odpůrcům), k jehož (k jejichž) přechodu na navrhovatele směřuje v takovém případě návrh, aby soud rozhodl o přikázání celé věci za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 142 (srov. i § 492 odst. 1) občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.) nedojde-li mezi spoluvlastníky k dohodě o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, zruší spoluvlastnictví a provede vypořádání na návrh některého spoluvlastníka soud. Jestliže je to možné, rozdělí soud věc mezi spoluvlastníky podle výše podílů. Není-li rozdělení věci dobře možné, přikáže soud věc za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům; přihlédne přitom k tomu, aby věc mohla být účelně využita v souladu se zájmy společnosti. Nechce-li věc žádný ze spoluvlastníků, nařídí soud její prodej a výtěžek rozdělí podle podílů.

Ustanovení § 1 zákona č. 116/1966 Sb. o soudních poplatcích stanoví pod označením „Předmět soudních poplatků“, že soudní poplatky se vybírají soudy, státní správou soudů nebo prokuraturou za jednotlivé úkony nebo řízení uvedené v sazebníku soudních poplatků připojeném k tomuto zákonu, jsou-li prováděny na návrh. Podle ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona je-li sazba soudního poplatku stanovena procentem ze základu, je základem poplatku cena předmětu poplatného úkonu. Ohledně základu soudního poplatku v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví stanoví § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb., že je jím cena podílu žádaného navrhovatelem. Přitom i ohledně tohoto soudního poplatku vybíraného v občanském soudním řízení platí, co je uvedeno v sazebníku soudních poplatků (v příloze k zákonu č. 116/1966 Sb.) pod I, položka 1, že totiž z návrhu na zahájení řízení činí tu soudní poplatky (protože není stanovena zvláštní sazba) 4 z ceny předmětu řízení (procentní poplatek).

Zákon č. 116/1966 Sb. o soudních poplatcích pokládá tedy pro občanské soudní řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví za potřebné výslovně vymezit základ procentního soudního poplatku vybíraného soudy prvního stupně z návrhu na zahájení řízení podle ceny předmětu poplatného úkonu. Přitom ustanovení § 3 odst. 5 tohoto zákona ještě zdůrazňuje (ve vztahu k tomu, co je v zákoně č. 116/1966 Sb. obecně uvedeno o předmětu soudního poplatku, o sazbách soudního poplatku a o základu procentního poplatku), že pro základ poplatku je rozhodující cena podílu žádaného navrhovatelem.

Uvedené výslovné ustanovení zákona o soudních poplatcích bylo v tomto zakotveno již za platnosti shora citovaného ustanovení § 142 o. z., z něhož vyplývá, čeho se navrhovatel může domáhat v soudním řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, tedy rozdělení věci podle podílů, přikázání věci za přiměřenou náhradu jednomu nebo více spoluvlastníkům anebo prodeje věci a rozdělení výtěžku podle podílů.

Tuto zvláštnost ustanovení předpisu o soudních poplatcích, jež klade důraz zejména na to, zda a co navrhovatel požaduje vzhledem k podílu na společné věci, je třeba si uvědomit zejména při vybírání soudního poplatku z návrhů na zahájení občanského soudního řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, jimiž se navrhovatelé domáhají přikázání společné věci jim za přiměřenou náhradu z jejich strany vůči zbývajícím jednomu nebo více spoluvlastníkům; takového případu se také týkaly shora podrobně uvedené rozdílné právní závěry nejvyšších soudů republik.

Výslovné zdůraznění ceny podílu žádaného navrhovatelem ve zvláštním (nikoliv v obecném) ustanovení předpisu o soudních poplatcích by se jevílo jako nadbytečné, kdyby tu zákon o soudních poplatcích hodlal vyjádřit pouze nepochybný předpoklad (zakotvený v ustanoveních občanského zákoníku o podílovém spoluvlastnictví) k uplatnění návrhu na zahájení soudního řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, že totiž může být podán jen (pokud jde o účastníka právního vztahu) jedním ze spoluvlastníků, jehož podíl na společné věci je tu dán.

Z toho pak je třeba, zejména z hlediska gramatického (jazykového), logického a systematického výkladu již uvedeného ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. dovodit, že co do základu soudního poplatku je navrhovatelem žádaným podílem v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, jež bylo zahájeno na návrh domáhající se přikázání společné věci navrhovateli (navrhovatelům) za přiměřenou náhradu vůči jednomu nebo více spoluvlastníkům, cena podílu (podílů) zbývajících spoluvlastníka (spoluvlastníků), jehož (jejichž) získání sleduje navrhovatel (navrhovatelé) svým návrhem na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví přikázáním věci jemu (jim) za přiměřenou náhradu.

V tomto smyslu je třeba v praxi soudů jednotně vykládat ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. při vybírání soudního poplatku z takto konkrétně uplatněného návrhu na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví. Lze poukázat na to, že ke shodnému závěru dospěla i ministerstva financí ČSSR, ČSR a SSR, jimž je zákonem č. 116/1966 Sb. (v § 20) svěřeno i zmocnění k dílčímu provádění citovaného zákona, jakož i generální prokurátor ČSSR.

Vzhledem k ustanovení § 27a odst. 1 zákona o organizaci soudů a o volbách soudců (jehož úplné znění bylo vyhlášeno pod č. 19/1970 Sb.) byl předmět stanoviska k zajištění jednotného výkladu ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 116/1966 Sb. o soudních poplatcích senátem Nejvyššího soudu ČSSR v daném případě vymezen co do rozsahu jen rozdílností výkladu tohoto ustanovení zákona v blíže uvedené dílčí otázce, a to v již citovaných rozhodnutích senátů Nejvyššího soudu České socialistické republiky a Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky.